

A műben szereplő személyeknek és a bemutatott eseményeknek a valós személyekkel és eseményekkel való esetleges egyleges gyűjtésére kizárálag a véletlen műve.

1. FEJEZET

Gyűlölte az éjszakákat. Ez az érzés néhány hónapja kerítette hatalmába. Elkezdett férni tőlük. Ezekben az órákban a magatehetetlenség és a kiszolgáltatottság érzése különösen erős volt. Az éjszakai csendben minden nesz, még a legártatlanabb is, egy megfoghatatlan, de feltartóztathatatlanul közeledő veszedelmet sejtetett. Próbálta elheszegetni ezeket a gondolatokat, de azok újra és újra visszatértek, nem tudott szabadulni tőlük.

Habár, ugyan mitől is kellene félnie? Nem tart otthon drága értéktárgyat, csak némi készpénzt a napi kiadásokra. A honoráriumokat rögtön beteszi a bankba, és tíznaponta felveszi a kamatokat. Ezekből a kamatokból fedeli a költségeit. Ugyan milyen különleges igényei lehetnének egy magatehetetlen rokkantnak? Meg egyáltalán, kit érdekelhet az ő személye? Mitől fél egyáltalán?

Nem tudta a választ, mégis félt. minden éjjel. Közben átkozta azt a napot, amikor a természet kiváló hallással ajándékozta meg. Nem természetfelettivel, egyszerűen csak jó hallással. Normális hallással. Hány olyan ember él a világon, aki betegség vagy valamilyen sérülés következtében rosszul hall?! Ő miért nem járt így? Ha csak egy kicsit rosszabbul hallana, békésen aludna éjszakánként. Nem nyugtalanítaná semmilyen nesz. Hát nem! Béna a lába, rosszul működik a veséje, sokat romlott a látása is, a hallása viszont olyan, mint egy hiúzé. Így bánt vele az élet.

A másik oldalára fordult, és kényelmesen elhelyezkedett a puha, minden igényt kielégítő fekhelyen. Egy hét múlva lesz a születésnapja, betölti a negyvenhármat. Ez sok? Vagy kevés? Ki tudja... Mivel büszkélkedhet a soron következő mérföldkő elérésekor?

Jómódú ember, ez kétségtelen. Van egy kétszintes téglaháza Moszkva déli részén egy lakóparkban. Több bankszámlával is rendelkezik.

Elismert szaktekintély a saját szakterületén. Ezt sem lehet elvitatni tőle. Elég csak rápillantani a polcokra, roskadoznak a műveitől. Közöttük ott vannak a kínai és a japán irodalomról írt könyvei csakúgy, mint számos elbeszélés és regény, amelyeken az szerepel, hogy *fordította V. A. Szolovjov*. Kiváló bölcsész, akinek két rendkívül nehéz nyelv a szakterülete: a japán és a kínai.

Másfelől viszont rokkant, aki tolókocsiba kényszerült. Tud mankóval is járni, de nem hosszan. A hálószobából a fürdőszobába, a dolgozószobából a vécére. Ennyi. A házat kifejezetten az Ő számára építették, az emeletre nem lépcső vezet, hanem egy hosszú, egyenletes rámpa. Mekkora szerencse, hogy amikor a lába felmondta a szolgálatot, már elég gazdag volt. A pénz sok megálláztatástól megkímél bennünket, és minden problémát megold. Na jó, majdnem minden.

Van egy fia. Vehetjük azonban úgy is, hogy nincs. A srác még fiatal, mindössze tizenkilenc éves, és semmi szüksége egy béna apára. Még a pénze és a fényűző háza ellenére sincs. A fiú kiválóan elvan a városi lakásukban, lányokat visz fel oda, bulikat rendez sok piával, narkóval és orgiákkal. Azóta, hogy Szvetlana meghalt, mintha egy mély szakadék húzódna apa és fia között. A fiú tizenöt éves volt, amikor anya nélkül maradt, a környezetében mindenki sajnálta, ezért minden elnézte neki. A gyerek életében tragédia történt, sokkal állapotban van, hiszen értik... Nem szabad keményen bánni vele, megértést kell tanúsítani iránta. Ő megértő volt vele mindaddig, amíg teljesen nyilvánvalóvá

nem vált számára, hogy a fia pofátlanul kihasználja az ő közös tragédiájukat, mert úgy gondolja, ezzel bűnbocsánatot nyert élete hátralévő részére. Ezért már nem tartja a fiával a kapcsolatot.

Sokat dolgozik, és olyan munkát végez, amit szeret. Amivel pénzt keres. Valahogy le kell elnie az életét, akár akarja, akár nem. Semmi esetre sem szándékozik idő előtt véget venni neki. Érdekes, vajon meg tudja egyszer győzni magát arról, hogy az a tény, hogy olyan munkát végezhet, amit szeret – maga a boldogság? Ezt hangoztatták ugyanis évtizedeken keresztül a kommunisták. Amikor nem volt gond az egészségével, akkor úgy tűnt, az érdekes munka pont elegendő ahhoz, hogy meg legyen elégedve az életével, különösen, ha ez a munka egészen szép pénzt hoz. Most viszont, amikor semmije sem maradt ezen az imádott és jövedelmező munkán kívül, keserű nosztalgiával gondol vissza azokra az időkre, amikor a lába erős volt és izmos, és amikor voltak nők az életében, akiket szerethetett, és ez boldoggá tette őt is, meg a szeretőit is.

Mi legyen a születésnapjával? Megünnepelje vagy sem? Habár nincs itt mit ünnepelni, ez nem kerek évforduló. Valószínűleg azonban többen is eljönnek, és kínos lenne, ha ez készületlenül érné. A *Sir Kán* „nagyszerű hármasa” – a vezérigazgató, a gazdasági igazgató és a főszervező – biztosan meg fog jelenni teljes létszámban. Ezek hárman soha nem felejtik el őt felköszönteneti, a szerzőkkel és fordítókkal való együttműködésük tényleg jól szervezett, ígykeznek, hogy ne feledkezzenek meg senkiről, és ne bántsanak meg senkit. Ki van még? A kollégák és a barátok: sinológusok, japanológusok, fordítók, filológusok, irodalmárok és publicisták. Régebben, abban az életben, amikor még egészséges volt, sokan eljöttek felköszönteneni a születésnapján. A felesége remek háziasszony volt – vendégszerető, vidám és kedves –, az otthonuk mindenki előtt nyitva állt, és mindenki jól érezte magát náluk. Szvetlána halála után közvetlenül Szolovjov nem

rendezett születésnapi ünnepséget; nem volt olyan lelkiállapotban. A következő születésnapján meg már beteg volt. A sokéves hagyomány minden össze két év alatt semmivé vált, mintha soha nem is lett volna. Aligha fog bárki is eljönni. Na jó, lehet, hogy ketten-hárman megjelennek, de nem többen. Vajon a szomszédnak eszébe jut? Tavaly a szomszéd teljesen véletlenül pont aznap csengetett be hozzá, egy szerszámot akart kölcsönkérni. Megláttá a terített asztalt és meglepődött. Muszáj volt elárulni neki, hogy születésnapja van. A szomszéd zavarba jött, motyogott valami bocsánatkérés-félét, hogy ezen a jeles napon alkalmatlankodott a hétköznapi gondjaival, majd egy óra múlva visszatért egy szép dobozzal a kezében, valamint egy képeslappal, amin egy vers volt, méghozzá egy igazán jó vers, szellemes, eredeti és frappáns rímekkel. Szolovjov hívta a vendégét, hogy foglaljon helyet az asztalnál, de akkor már megérkeztek a *Sir Kán* vezetői, és a szomszéd, meghallva a szobából kiszűrődő hangokat, nem ment be. Kedvesen felköszöntötte a házigazdát és távozott. Vajon idén eszébe jut-e Szolovjov születésnapja, vagy – miután átadta az ajándékot, és elmondta a kedves szavakat – rögtön meg is feldelezett az egészről? Amúgy szimpatikus fickónak tűnt, akár közelebbről is megismerkedhetnének, ápolhatnák a jószomszédi viszonyt.

Már holnap szólnia kell Andreynek, az új asszisztensének, hogy készüljön fel a vendégek fogadására, ha lesznek ilyenek, persze. Vegyen drága italokat, menjen el a *Prága étterembe*, és hozzon mindenféle hideg előételt. Olyan ételeket kell venni, amik nem mennek tönkre, ha nem lesz, aki megegye őket. Ha nem jönnek vendégek, az se baj, még csak rosszul sem fog esni neki. Azóta, hogy Szolovjov kerekesszékbe kényszerült, az életről alkotott elképzelése teljesen megváltozott. Nem szabad haragudni az emberekre azért, mert kerülik egy rokkant társaságát. Nem szabad azt követelni tőlük, hogy meglátogassák. Metró nincs a közelben,

busz sem jár erre, csak azok tudnak elmenni hozzá, akiknek van kocsijuk. Ráadásul az utazás hosszú ideig tart...

Istenem, de miért fél ennyire éjszakánként?

* * *

A fiúk eltűnése tovább folytatódott. Tavaly szeptember óta kilenc srác távozott ismeretlen helyre; mindegyikük tizennégy és tizenhét év közötti. Természetesen nem csak nekik veszett nyomuk. Jóval több bejelentés érkezett szülőktől, hogy a fiuk elment otthonról, és nem ment hazára. Ők kilencen viszont külön csoporthoz alkottak. Abban különböztek a többi eltűnt személytől, hogy őket megtalálták. Holtan. És még valami: a kilenc srác nagyon hasonlított egymásra – mindenki kreatív bőrűek, fekete hajúak, szemita típusúak voltak nagy, sötét szemekkel. Mintha testvérek lettek volna. A halál oka is minden esetben megegyezett: kábítószer-túladagolás. A bűnügyi orvosszakértők szerint a fiatalemberek áruszának állapota arra utalt, hogy aktív homoszexuális életet éltek. Abban, hogy egy kábítószerfüggő túladagolásban hal meg, nincs semmi rendkívüli. Gyakran megesik az illesmi. Az, hogy valaki egyszerre kábítószer-fogyasztó és homoszexuális, szintén sokszor előfordul. Azonban a külsejük...

Egyesről csak megjelent egy szál, egy nagyon vékonyka szál, és még abban sem lehettek biztosak, hogy tényleg abból a gombolyagból való-e. Az egyik sugárúton, amely Moszkva központját és a város déli peremterületét köti össze, a közlekedésrendészeti munkatársa meg akart állítani egy világoskék Volgát, mert a megengedett sebességnél gyorsabban haladt. A vezető nem állt meg a felszólításra, és az őrmester továbbította a szabálysértő leírását a következő rendőrposztnak. A kocsi azonban nem haladt el a következő rendőrposzt előtt. Az őrmester – aki minden figyelmesen tanulmányozta a körözéseket, mert nyomozói álmokat dé-

delgetett – felfigyelt arra, hogy az autóban a vezető mellett egy fekete hajú srác ült, ezért némi gondolkodás után ezt jelentette is a *petrovkai* központnak. Amikor kiderült, hogy a világoskék Volga nem haladt el a következő poszt előtt, elkezdték keresni a kocsit a környéken. Elég gyorsan megtalálták: ott állt elhagyottan, miközben a tulajdonosa a BM nyugati körzetében kilincselt, hogy találják meg az autóját, amit aznap délután loptak el tőle. Ahhoz a helyhez, ahol a Volgát megtalálták, a villákból álló és a romantikus *Álom* nevet viselő lakópark volt a legközelebb. Ez volt az egyetlen támpont a fekete szemű, kreol bőrű fiúk eltűnésének érthetetlen ügyében. Amikor pár nap múlva a rendőrségen bejelentették a soron következő fiú eltűnését, aki elment otthonról és nem tért haza, a keresett személy fényképét mutatták a közlekedés-rendészeti őrmesterének. minden szabályt betartva, vagyis más fényképekkel együtt, amelyeken szintén sötét hajú, kreol bőrű fiatalemberek szerepeltek.

– Nem – ismerte be őszintén az őrmester azután, hogy vagy negyedóráig nézezte a felvételeket –, ugyanaz a típus, de nem tudom megmondani, melyikük volt az. A kocsi nagy sebességgel haladt. Még szerencse, hogy kiváló a látásom, legalább észrevettem a fiút, de arra már nem volt lehetőségem, hogy alaposan megnézzem az arcát.

Az eltűnt fiúk és a Moszkva déli részén lévő lakópark közötti gyenge kapocs azért jobb volt a semminél. Elkezdték feltérképezni az *Álom* lakóit. Húsz kétszintes, téglából épült ház. Húsz család.

Az itt élő emberekről összegyűjtött információk nap mint nap a bűnügyi nyomozó, Anasztaszija Kámenszkája asztalán landoltak. A munkatársa, Kolja Szelujánov, aki imádta a különböző tervrajzokat, vázlatokat és térképeket, készített a lakóparkról egy hatalmas, egész falat beborító tervrajzot kifejezetten a lány számára, és minden egyes villa alaprajza alá egy borítékot ragasztott, ahova az elgondolása szerint a tulajdonosokról szóló információkat kellett

berakni. Násztya számára ez jó ötletnek tűnt, és hálásan fogadta Szelujánov munkájának eredményét, azonnal felragasztotta a tervrajzot az irodája falára, az íróasztalával szemben. Nem igazán bízott azonban ebben a szálban.

A nyomozók legfőbb erőfeszítései az eltűnt fiatalemberek környezetének tanulmányozására irányultak. Kell hogy legyen valami, ami összekapcsolja őket! Kivel barátkoztak? Mi érdekelte őket? Hova igyekeztek aznap, amikor elmentek otthonról, és nem tértek haza? Sportoltak-e? Rengeteg kérdést tettek fel, sok idejükbe és fáradságukba került a válaszok felkutatása – nulla eredménnyel. Nem volt egyetlen olyan körülmény sem, ami mindegyik eltűnt személy esetében azonos lett volna, amíg még életben voltak. Egyetlenegy sem. A külsőt kivéve. Milyen nyomozási verziót lehet ebből kihozni?

– Lehet, hogy egy illegális nyilvánosházról van szó kifejezetten homokosok számára? – kérdezte tanáctalánul Jura Korotkov.

– Akkor egyetlen buzi számára – válaszolta Násztya. – Az eltűnt fiúk mind ugyanúgy néznek ki. Különböző férfiaknak különböző az ízlése. A szőkéket, feketéket, vöröseket, a fehér és kreol bőrűeket egyaránt kedvelik. Minek adnak a fiúknak kábítószert? Hogy engedelmesek legyenek? Hogy rászokjanak, és ne próbáljanak elszökni? Még érteném, ha a fiúkat különböző ügyfeleknek szánnák. Ha azonban minden egyetlen ember miatt van, akkor nem látom a logikát. Minek neki ennyi egyforma partner? Elég lenne egy, akivel annyit szexel, amennyit csak akar.

– Ászja, hiszen egy őrültről van szó, ez teljesen nyilvánvaló. Te pedig valami logikát keresel.

– Igen, azt keresem – a lány csökönösen megrázta a fejét. – Az őrülteknek is megvan a maguk logikája. Ez nem egyezik a miénkkel, de van nekik.

– Azt gondolod, hogy ez az őrült az *Álom* egyik villájában lakik?

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy a segítője lakik ott, aki felhajtja a fiúkat. Habár igazad van, Jurik, az őrülteknek nincsenek segítőik. Az is részese a történetnek, így legalább valamilyen mértékben osztania kell a gazdája defektusát, és valami haszna is van belőle.

Hallgatott egy darabig, egy pohárba kávét öntött magának, megkavarta a cukrot, azután elővette a cigarettáját. Mélyen le-tüdőzte, majd kifújta a füstöt.

– Vagy egy nagyon gazdag őrültről van szó. Aki megengedheti magának, hogy sok pénzt fizessen a cinkosának. Ha tényleg csak a fiúk külseje miatt van az egész, akkor teljesen őrült. Nézd...

Odanyújtotta Korotkovnak a naptárt, amiben bejelölte a fiúk eltűnésének időpontját, valamint azt a dátumot, amikor holtan találták őket a város különböző pontjain.

– Ez az őrült, hogy a te szavaiddal éljek, már akkor felszedi a következő fiút, amikor az előző még él és virul. Sót még többen is életben vannak. Az első sérült szeptemberben tünt el, decemberben halt meg, és eddig az időpontig még hárman tüntek el. Minek tart egy egész háremet, meg tudod ezt magyarázni? Azt még érteném, ha a következő mindenkor túnne el, amikor az előző meghalt. Mert hát tetszenek neki a kreol bőrű fiúk. Ők persze normális állapotban nem akarnak szexelni vele, ezért rá kell szoktatni őket a narkóra. Ha ez sikerül, már ott tudja tartani őket maga mellett, és le tudja őket fektetni. Amikor egy fiú meghal túladagolásban, keres egy másikat. Úgy lenne benne logika. Na de így?

Legyintett egyet, valami furcsa alakzatot rajzolva a kezével a levegőben.

– Miért hal meg mindegyikük túladagolásban?

– Lehet, hogy szándékosan öli meg őket – tételezte fel Korotkov. – Például azért, mert megunja őket.

– Aha, megunja őket – gúnyolódott Násztya. – És keres helyettük egy ugyanolyat. Ennek mi értelme van? Az ugyanolyat

egy pont ugyanolyanra cseréli. Jól van, tegyük fel, hogy már nem tetszik neki a fiú, aki a sok kábítószertől elveszítette a vonzerejét. A következőből mégis ugyanúgy kábítószerfüggőt csinál, pedig előre tisztában van vele, hogy abban az állapotban az sem fog sokáig tetszeni neki. Talán egész életében futószalagon akarja termelni ezeket a szerencsétleneket? Talál egyet, elviszi magához, egy hónap múlva keres egy másikat, habár az előző még él és virul, újabb egy hónap múlva pedig egy harmadikat. És az első kettővel mit csinál? Hiszen ők is ott vannak még, nem tűnnek el sehol. Csak egy idő múlva halnak majd meg... Nem, Jurocska, itt valami nem stimmel. Nem így zajlik a dolog.

– Hanem hogyan?

– Nagyon jó kérdés – prüszkölt Násztya. – Ha tudnám a választ, akkor most nem ülnénk itt, és nem tennénk úgy, mintha gondolkodnánk. Meg különben is, hagyjuk abba a filozofálgatást, koncentráljunk a napi teendőinkre. Hoztál nekem valamit?

– Hát persze – Jura szélesen elmosolyodott. – Egy újabb adag pletykát a proccos villák lakónak életéről.

Násztya sosem értette, hogyan képes Korotkov a félmondatokból álló, rendezetlen feljegyzéseiből dolgozni, ráadásul úgy, hogy közben sosem kever össze semmit. Ő maga féltő gondossággal kezelte az információkat, mint valami törékeny tárgyat, amiben akár egyetlen betű, szám vagy vessző **megtámadása** is minden megváltoztathat, és ami ezért értékét vesztheti. Jura egy halom papírt rakott az asztalára – valamilyen igazolások és kivonatok fénymásolatát, valamint jegyzetfüzetből kitépett lapokat, amiken mindenféle rövidítések voltak. Násztya amúgy mindenben nagyon lusta volt, aminek nem volt köze a munkájához; előfordult, hogy hosszú időn át nem takarított a lakásában, viszont az adatokat példás rendben tartotta. Ezért nagyon sóhajtva a papírkupac felett, tiszta lapokat vett elő, és nekiállt, hogy precízen és rendszerezve lejegyezze az Álom lakóiról frissen kapott információkat.

Vajon kik laknak általában ezekben a drága házakban? Természetesen az „új oroszok”, a „régek” lehetőségeit ez messze meghaladja. Az „újak” általában a szüleik nélkül költöznek a villákba, az öregeket a városi lakásban hagyják. A húsz családból minden össze három olyan akadt, amelyekben a nagypapa vagy a nagymama is az Álomban lakik, vigyáz a gyerekekre, amíg a szülöök az üzleti ügyeikkel foglalkoznak az irodájukban. Valószínűleg ezt a három családot ki lehet zárni, a fiúkat aligha hozzák egy olyan házba, ahol az idősebb családtagok is ott laknak – Násztya erre a következtetésre jutott. Marad tizenhét. Túl sok, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy egyáltalán nem biztos, hogy a fiúk elrablása és ezek között a villák között bármilyen kapcsolat van. Sok időnkbe és fáradtságunkba fog kerülni, amíg feltérképezzük az összes lakót, azután kiderül, hogy az egész teljesen felesleges volt.

Ebben az ügyben volt egy körülmény, ami nagyon megnehezítette a munkát. A kilenc fiatalemberről, akik az eltűnt személyek között külön csoportot alkottak, csak a Súlyos és Erőszakos Bűncselekmények Elleni Harc Osztályának tagjai tudtak. Rajtuk kívül egyetlen lélek sem sejtett semmit, kivéve persze magukat az elkövetőket. Tavaly Oroszország-szerte 58 ezer ember tűnt el nyomtalanul, tavalyelőtt 48 ezer, és ez a szám a fővárosban is meglehetősen magas volt. Senki sem vette észre az eltűntek hatálmas tömegében ezt a kilenc sötét hajú, fekete szemű és kreol bőrű fiút. Senki, Anasztaszija Kámenszkáját kivéve, aki szeretett adatokkal dolgozni, és a megfelelő tudása is megvolt ehhez. A lány elmondta a gyanúját a főnökének, Gorgyejev ezredesnek, aki miután végighallgatta, egyetértett azzal, hogy itt bizony lenne teendőjük. Ahhoz azonban nem volt elég alap, hogy ezt hivatalosan ügynek minősítsék. Rengeteg fiatal hal meg kábítószer-túladagolásban. Közülük nagyon kevesen távoznak az élők sorából a saját puha ágyukban. Ez igen gyakran olyan helyen tör-

ténik, ahol egy hulla nem kívánatos, ezért az ilyen halottakat igyeksznek valahova jó messzire vinni. Elviszik és kirakják őket valahol az utcán, a parkban, egy pincében vagy egy lépcsőházban. Bedobják őket a folyóba. Otthagyták a város határán kívül. Sokan közülük a kábítószer-fogyasztókra jellemző életmódot folytatnak, több napig, sőt néha hetekig nem mennek haza, ezért az megfogalmazás, hogy „nem lakott otthon, és kábítószertől halt meg”, nagyon széles körre alkalmazható. Eszébe sem jut senkinek összekapcsolni néhány embert a külsejük alapján. Ha Násztya ezt megemlítené a felügyelőnek, az kiröhögné. Vagy ha esetleg mégsem tenne ilyet, ha látna indokot arra, hogy nyomozást indítson a fekete hajú fiatalemberek ügyében, akkor ezt az ügyet azon mód rá is sóznák Gorgyejevre és a beosztottjaira. Akkor viszont eredményt várnának tőlük, követelnék, hogy tegyenek jelentést az elvégzett munkáról. Éppen ezért dolgoztak titokban, mások kizárással. Az egyetlen rendelkezésre álló információt használták ürügyük: azt vizsgálták, van-e köze a világoskék Volgának a tizenhat éves Gyima Vinogradov eltűnéshéz. minden más csak partizánakció volt a részük ről.

Az új adatok másolása közben Násztya elgondolkodva nézett a papírra, amin nagy, piros betűkkel az állt:

Szolovjov, Vlagyimir Alekszandrovics. Alatta:

Születési idő: 1953. április 5.

Születési hely: Moszkva.

Foglalkozás: fordító.

Családi állapot: özvegy.

Egy háztartásban él vele: –.

Külön élő családtag: fia, Szolovjov Igor Vlagyimirovics, született 1976-ban.

Április 5-én, pénteken lesz a születésnapja. Azt hiszem, meg kellene látogatnom, gondolta Násztya. Felkészöntöm, egyúttal a saját szememmel is megnézem ezt az Álom villaparkot.